

DON BOSKO, PAPEŽ FRANTIŠEK A TŘI BÍLÉ LÁSKY

Píšu vám už z Říma. Před šestnácti hodinami jsem přivítal papeže Františka u brány Baziliky Panny Marie Pomocnice a v mém srdci je ještě živý silný dojem, který vyvolal papežův den na Valdoku. O tento dojem se chci s vámi podělit.

Návštěva papeže na Valdoku se zapsala jako historický den. Spolu jsme se pomodlili před urnou s ostatky sv. dona Boska, před obrazem Panny Marie Pomocnice a všichni jsme se cítili obejmuti požehnáním Kristova náměstka, papeže Františka. Setkání s ním bylo momentem velké radosti. Všechny nás podmanila a zasáhla jeho jednoduchost a jeho pokojný úsměv, který dává velký vnitřní pokoj. Vstoupil do baziliky a začal po jednom pozdravovat ty, co k němu natahovali ruce podél bezpečnostních zábran, lemujících cestičku k oltáři. Byla to mimořádná chvíle – byl tak vlídný a srdečný, zdržel se u každého salesiána, dcery Panny Marie Pomocnice či u některého jiného člena salesiánské rodiny, který mu něco sděloval. Zastavoval se, poslouchal a odpovídal! Bazilika byla zaplavená lidmi, mohl ho tedy tlačit čas. Ale neřešil to.

Představil jsem mu novice SDB a novicky FMA. Ptal se, kolik jich je. Řekl jsem mu počet těch, které máme v Evropě. Číslo 40, plus někteří k tomu v provinciích východní Evropy, bral jako dobrou zprávu. Postupoval od jednoho člověka k druhému, pokojně a vyrovnaně, se zvláštní pozorností vůči salesiánům a dcerám Panny Marie Pomocnice na vozíčkách. Přiznám se vám, že jsem byl hluboce dojatý něžností těchto setkání. Bylo to setkání s mnohými životy úplně darovanými a dnes prožívanými v nemoci anebo v bezvládnosti, ale životy v plnosti uspokojenými a uskutečněnými. Byly to nádherné oči, které se střetly s pohledem plným něžnosti pastýře, který dobře chápal smysl tak velké oběti.

Před urnou Dona Boska se papež František zastavil, aby se na chvíli v tichosti pomodlil a na oltář položil kytičku růží. Milé, jednoduché, ale velmi významné gesto.

Po mém slovu ve jménu celé salesiánské rodiny a odevzdání několika darů nadešla chvíle, kdy se měl papež na nás obrátit svými slovy. Přinesli mu papíry s oficiální promluvou, kterou měl připravenou pro tuto příležitost. Deset vteřin na ní hleděl, chvíli uvažoval a řekl: „Milá salesiánská rodino, dlouho jsem uvažoval, co vám říci. A napsal jsem, co jsem vám chtěl říci, ale je to příliš formální. Odevzdávám to vašemu hlavnímu představenému, aby vás s tím později seznámil.“ A začal hovořit osobně, spontánně, od srdce k srdci. Získal si nás. Vyprávěl nám déle než půl hodiny a skutečně se nám zdálo, že sluchem a pohledem papeže objímáme.

Mezi mnohými věcmi, které nám řekl – některé byly sympatické a vtipné příběhy, chci zdůraznit dvě, které se mi zdají být tak významné, že na ně nesmíme zapomenout, a které budeme moci prohloubit a rozvinout při jiné příležitosti.

Papež František nám řekl, že během svých roků mezi salesiány se prostřednictvím různých okolností naučil smyslu pro cit v salesiánském stylu (laskavost Dona Boska) a že *tato naše schopnost vychovávat prostřednictvím citu je čímsi podstatně charizmatickým. Vyzval nás, abychom to rozvíjeli a neztratili.*

Dodal ještě něco dalšího, co označil jako typicky naše, protože to bylo už v Donu Boskovi. Když ti chlapci, „migranti“ v rámci území, ze kterého se později stala „Itálie“, přicházeli do Turína bez toho, že by něco anebo někoho měli, a byli skutečným odpadem tehdejší společnosti, Don Bosko je nejen vyhledával, přijímal a měl u sebe, ale uvědomil si, že jim musí poskytnout lidské zdroje a schopnosti, aby získali důstojný a čestný život.

Katecheze byla určitě velmi důležitá, ale nebyla by je vysvobodila z ulice a od nebezpečí kriminality. A v krizové a nebezpečné situaci – pokračoval papež František, neméně těžké, jako je ta naše, myslel na řešení bezprostřední nouze. Papež nás vyzývá, abychom dělali to, co by dnes dělal Don Bosco.

Když stojíme před životní nouzí dnešních mladých chlapců a děvčat, musí být naše výchovná a profesionální odpověď podobně výjimečná a originální. A to včetně činností a nabídek, které překračují bezpečné a zaběhnuté tradiční systémy.

Na konci nám papež řekl o *třech bílých láskách Dona Boska*: Eucharistii, Boží Matce a Církvi, kterou představuje papež. Dodal ještě několik vzácných slov o matce Markétě, které nás všechny strhly k dojatému potlesku.

Bratři a sestry, drazí přátelé. Návštěva papeže byla neocenitelná, se silným symbolickým významem. Byla setkáním s pastýřem, který dokazuje, že cítí pach ovcí. Bylo to svědectví laskavosti, něžnosti, osobní pozornosti, které vyhodilo do větru naše naléhavé potřeby, ceremonie a náš nedostatek času pro mnohé věci, které je třeba udělat.

Svatý Otec byl pro nás živým spojením s Donem Boskem, požehnáním Pána, který chce, abychom byli v Církvi velmi živou salesiánskou rodinou a víc než kdykoli předtím zasvěcenou mladým, nejvíce těm nejchudobnějším a všem těm, kteří nás potřebují.

Ať nám na přímluvu Panny Marie Pomocnice, Dona Bosca, matky Mazzarellové a všech svatých této nádherné rodiny, kterou tvoříme, požehná Pán a hlavně ať nám pomáhá být stále věrnějšími tomuto charizmatu, který jsme dostali jako Boží dar.

(Podle II Bollettino Salesiano, září 2015
přeložil Roman Farion)